

Republika Hrvatska
Općinski sud Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB 77561654785 po sucu Mariji Pavlović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Saše Čačića iz Vinkovaca, Zvezdana ulica 17, OIB: 63328646642 zastupanog po punomoćniku Ivanu Kalauzu, odvjetniku iz Vinkovaca, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 zastupane po punomoćniku Odvjetničkom društvu Leko i partneri iz Zagreba, nakon zaključene glavne i javne rasprave, održane u nazočnosti tužitelja osobno, uz punomoćnika Ivana Kalauza, odvjetnika iz Vinkovaca i zamjenika punomoćnika tuženika odvjetnicu Ivanu Jurčević iz Vinkovaca, objavljene na temelju čl. 335. ZPP-a, 24. travnja 2026. radi utvrđenja ništetnosti, objavljene na temelju čl. 335. ZPP-a, 27. svibnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

- I Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, OIB:02535697732 Zagreb da tužitelju Saši Čačiću, Zvezdana ulica 17, Vinkovci, OIB:63328646642 isplati iznos od 3.060,91 eur zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, koje teku od 01.10.2015. do isplate, i to po stopi koja se do 31.12.2022. određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta, za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine do isplate određuje se, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.
- II Odbija se tužitelj u dijelu tužbenog zahtjeva za isplatom 1.522,59 eura uvećano za zakonske zatezne kamate.
- III Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 1.339,37 eura sa zateznim kamatama, tekućim od dana donošenja

prvostupanjske presude do isplate, prema stopi propisanoj odredbom čl. 29 st. 2 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23), koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja i isplate. U tužbi navodi da je s tuženikom dana 12. kolovoza 2005. zaključio ugovor o kreditu broj 909010675804 kojim mu je stavljen na raspolaganje iznos 38.254,08 CHF. Dalje navodi da je odlukom donesenom u postupku u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača utvrđeno da je tuženik povrijedio interes i prava potrošača tako što je u ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF budući je prilikom ugovaranja iste propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana slijedom čega je odredba ugovora ništetna te je tuženik dužan vratiti tužitelju sve ono što je od tužitelja primio uslijed primjene ništetne odredbe čl. 1. i čl. 2. i 7. ugovora do dana raskida ugovora o kreditu. U tužbi tužitelj predlaže da sud utvrdi ništetnom odredbe ugovora o kreditu koja se odnosi na primjenu valutne klauzule u CHF tijekom trajanja otplate po predmetnom ugovoru te da naloži tuženiku da mu s naslova povrata kredita preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem povećanja tečaja izvrši isplatu novčanog iznosa od 4.583,25 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i troškovima parničnog postupka. Podneskom od 25. veljače 2026. godine tužitelj je nakon provedenog vještačenja postavio određen zahtjev kojim predlaže da sud donese presudu kojom će obvezati tuženika da mu na ime povrata preplaćenog iznosa kredita temeljem povećanja tečaja isplati iznos od 3.060,91 eur sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015, godine do isplate kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik navodi da je postupajući sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju dostavio tužitelju izračun konverzije kredita nakon čega je tužitelj potpisao Dodatak ugovora čime je izvršena konverzija istoga te da je na taj način prestalo pravo potrošača zahtijevati bilo kakve isplate temeljem osnovnog ugovora. Dalje navodi da za opstojnost i primjenu valutne klauzule postoji zakonska osnova budući da se radi u zakonu izričito dopuštenoj klauzuli kao i da tužitelj svoju tužbu temelji na pogrešnom tumačenju presude Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/2017 pogrešno tumačeći da je svaka ugovorna odredba o valutnoj klauzuli bez pravnog učinka i kao takva nepoštena. Tuženik nadalje ističe kako je ugovorna volja stranka ugovaranje kredita s valutnom klauzulom te da tuženik ni na koji način nije počinio povrede zakona prilikom sklapanja ugovora niti kasnije, prilikom promjene

tečaja. Tuženik ističe i prigovor zastare predlažući da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u: dodatak ugovora o kreditu br. 9010675804, izračun konverzije, pregled uplata po kreditu, obračun kamata, promet po tekućem računu, otplatni plan, izveden je dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po vještaku Tomislavu Borković, dipl. oec.- stalni sudski vještak te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Tužitelj je podneskom od 25. veljače 2026. godine nakon provedenog knjigovodstveno-financijskog vještačenja precizirao konačni tužbeni zahtjev.

5. Tuženik se podneskom od 3. ožujka 2026. godine očitovao na konačno postavljenu tužbeni zahtjev protiveći se djelomičnom povlačenju tužbe, te predlaže da sud meritorno odluči o tužbenom zahtjevu kako je postavljen u tužbi.

6. Prema odredbi čl. 193. st. 1. Zakona o parničnom postupku tuba se može povući bez pristanka tuženika ako se još nije upustio u raspravljanje o glavnoj stvari. U st. 2. je propisano da se tužba može povući i kasnije sve do zaključenja glavne rasprave ako tuženik na to pristane. U ovom konkretnom slučaju tuženik uskraćuje svoj pristanak slijedom čega valja primijeniti pravno shvaćanje koje je VS RH zauzeo na sjednici Građanskog dojela tog suda održanoj 26. travnja 2021. godine broj Su-IV-16/2021-8, a sukladno kojem se smanjenje tužbenog zahtjeva smatra djelomičnim povlačenjem tužbe iz čl. 193. ZPP-a za koje je, ako je do toga došlo nakon što se tuženi upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, (uvijek) potreban pristanak tuženika.

7. Obzirom na navedeno, sud je donio odluku prema prvotno postavljenom tužbenom zahtjevu pa je od zatraženih 4.583,25 eura, osnovan zahtjev za isplatom 3.060,91 euro s pripadajućim zateznim kamatama temeljenim na čl. 1115. i čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima od 1. listopada 2015. godine nakon provedbe konverzije.

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" RH br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 25/13, 89/14, 70/19 dalje ZPP-a), ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev osnovan. Predmet spora je zahtjev tužitelja da sud obveže tuženika na isplatu preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne o valutnoj klauzuli u iznosu od 4.583,25 eura

7. Nesporno je:

- da su tužitelj i tuženik 12. kolovoza 2005. godine sklopili Ugovor o kreditu broj: 909010675804 na iznos od 38.254,08 CHF koji je tuženik isplatio tužitelju u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita,
- da je ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti CHF po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja
- da su stranke dana 31. prosinca 2015. godine sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu te da je izvršena konverzija u valutnu klauzulu EUR

- nesporna je i mjesna nadležnost ovog suda iako je raspravnim rješenjem od 20. ožujka 2025. godine odbijen prigovor tuženika mjesne nenadležnosti ovog suda, koji prigovor tuženik nije isticao u odgovoru na tužbu

8. Sporno je:

- osnovanost i visina tužbenog zahtjeva
- da li su pojedine ugovorne odredbe nepoštene, a time i nišetne
- da li posljedično nišetnosti navedenih ugovornih odredbi, tužitelj ima pravo na isplatu razlike u visini anuiteta do koje je došlo zbog promjena tečaja CHF u odnosu na HRK, uzimajući u obzir da je izvršena konverzija kredita u EURO
- da li je nastupila zastara utuženog potraživanja,

9. U odnosu na istaknuti prigovor zastare sud je ocijenio da je isti neosnovanim. Naime, u skladu s objedinjenim pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice nišetnosti ugovornih odredbi u CHF, ako je nišetnost ustanovljena, kao u ovom predmetu, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena nišetnost u postupku kolektivne zaštite, a to je 14. lipnja 2018. kada je presudom Visokog trgovačkog suda PŽ-6632/17 odbijena žalba ovdje tuženika. Obzirom da je tužba u predmetnoj pravnoj stvari predana sudu putem e-komunikacije dana 13. lipnja 2023. godine (list 5a spisa) to znači da potraživanje tužitelja radi isplate s osnova ugovorene valutne klauzule nije zastarjelo u smislu čl. 225. ZOO-a.

11. U odnosu na prijemor o nepoštenosti ugovorne odredbe o promjenljivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu koji je 4. srpnja 2013. donio presudu poslovni broj P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nišetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, nišetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa

nadalje protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva.

Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača odlučeno je da su određene odredbe ugovora o kreditu ništene u dijelu kojem je određiva kamatna stopa i valutna klauzula vezana uz CHF, a isti stav potvrđuje i sud Europske unije u predmetu C-186/16 Ruxandra Paula Andriciuc i dr. protiv Banca Romaneasca SA.

Tuženik je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. (u kojem razdoblju je sklopljen i Ugovor koji je predmet ove pravne stvari), povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) na način da je sklapajući ugovore o kreditima, te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa.

Sukladno članku 502.c ZPP-a i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13/EEZ od 5. 4. 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača.

U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska RH u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje i praksu suda EU) , a na što se RH obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

12. Na okolnost dostupnosti informacija i načina pregovaranja i pojašnjenja značenja ugovornih odredbi prilikom zaključenja ugovora izveden je dokaz saslušanjem tužitelja.

13. Tužitelj je saslušan na ročištu 24. travnja 2026. te je izjavio da je Ugovor s tuženikom zaključio 12.8.2005. godine i da se radilo o kreditu za kupnju stana u iznosu 38.254,08 CHF. Tužitelj je izjavio da je u trenutku zaključenja ugovora bio klijent PBZ

banke, te da je imao namjeru podići kreditu u kunama, ali mu je u banci rečeno da takav kredit ne može ostvariti, nego može samo u kredit u CHF s obzirom da su trenutno imali takav program za takve ugovore. Tužitelj navodi da mu o uvjetima kreditiranja osobni bankar nije dao nikakve podatke nego mu je samo predao obrazac ugovora koji je kod javnog bilježnika ovjerio te da je zapravo banka od njega prije zaključenja ugovora tražila da im dostavi određene podatke kao npr. platne liste i da mu je rečeno će ga obavijestiti ako mu kreditni odbor odobri kredit, a kad su ga nazvali i rekli da je kredit odobren, tužitelj navodi da je s pripremljenim ugovorom otišao kod javnog bilježnika i isti ovjerio. Nadalje u svom iskazu tužitelj navodi da mu je bi poznat pojam zaštitna valutna klauzula u CHF ali da tada nije bilo govora o eventualnim rizicima kod zaključenja ugovora i u banci su mu rekli da se radi o najstabilnijoj valuti i da upravo iz tog razloga daju kredite s valutnom klauzulom u CHF uz to je na kredit u CHF bila i najniža kamatna stopa i to iz razloga što se smatralo da je najmanji rizik promjene vrijednosti valute u odnosu na HRK. Tužitelj je nadalje iskazao da je s tuženikom 31.12.2015. godine zaključio dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršio konverziju. Također je iskazao da mu je početna mjesečna rata iznosila oko 2.160,00 kuna da bi u jednom trenutku dosegla iznos oko 2.800,00 kuna. U svom iskazu nadalje navodi da je znao da će doći do značajnog povećanja mjesečne rate s obzirom na povećanje tečaja, da se ne bi odlučio podići taj kredit. Tužitelj je iskazao da želi naglasiti da se on sklapanjem ugovora o konverziji nije odrekao prava utvrđenja ništetnosti o valutnoj klauzuli znajući da je presudom u kolektivnom sporu Trgovački sud proglasio tu odredbu ništetnom.

Na poseban upit punomoćnika tuženika da li se kod drugih banaka interesirao o mogućnostima dizanja kredita, tužitelj je odgovorio da je bio isključivo klijent PBZ banke i da se zato obratio svojoj banci u koju ima povjerenja. Nadalje navodi da je pročitao ugovor, međutim nije niti imao mogućnost dobiti bilo kakvo objašnjenje upravo i da je imao određenih pitanja. Tužitelj je izjavio da mu je to bio prvi kredit koji je podizao. Nadalje navodi da, s obzirom da on nije financijski stručnjak, nije točno znao što točno utječe na promjenu valute te da mu nitko nije rekao u banci da bi tečaj CHF mogao ostati nepromijenjen.

14. Sustav zaštite koji provodi direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14 Sanchez Morchillo i Abril Garcia od 17.7.2014.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo.

15. Sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, stoga proizlazi kako su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive. Nadalje, sukladno čl. 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. O odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru stoga se niti ne može pojedinačno pregovarati. Čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača, kao što je ranije

navedeno, propisano je što mora sadržavati ugovor o potrošačkom zajmu. Prema članku 26. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, ako su kamate ugovorene, ali nije određena njihova stopa, između osoba od kojih barem jedna nije trgovac, vrijedi kamatna stopa u visini četvrtine stope zakonskih zateznih kamata, a između trgovaca polovina stope zakonskih zateznih kamata određene sukladno stavku 1. ovoga članka. Prema članku 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavila trećoj osobi da je odredi, a ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

16. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene kamatne stope i promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora. Navedena odredba ugovora, koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer u takvoj situaciji vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, dok se pravilnost promjene ne može ni provjeriti, jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

17. Tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito učinio nije, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute utječe na povećanje glavnice duga, pripadajućih kamata, pa tako i na povećanje mjesečnih anuiteta. Takva jednostrana ugovorna odredba je nerazumljiva i protivna načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci, kao i cijena (kamata također predstavlja cijenu).

18. Nadalje st. 4. čl. 81 ZZP određeno je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, da je dužan to dokazati.

18.1. Kako iz stanja spisa proistječe da tuženik provedenim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornim ugovornim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, stoga je nedvojbeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj navedenih odredbi, stoga su po shvaćanju ovoga suda sporne ugovorne odredbe zaista prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su ništetne, u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03

19. Neutemeljeni su navodi tuženika da je sklapanjem konverzije za potrošače pa tako i za tužitelja otpao pravni interes za postavljanje bilo deklaratornog bilo kondemnatornog zahtjeva vezano za obeštećenje po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu koji je konvertiran. Naime, sklapanjem Dodatka Ugovora nisu otklonjene posljedice eventualne ništetnosti spornih ugovornih odredaba koje se

odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, a to stoga jer je predmetni Dodatak Ugovora samo izjednačio položaj tužitelja kao korisnika kredita u valuti CHF s položajem u kojem bi bio da je ugovorio kredit u valuti euro, pri čemu niti odredbama ZID ZPK na temelju kojih je zaključen Dodatak Ugovora nije regulirana pravna sudbina onih odredaba kojima se u ugovorima o kreditima koji su izraženi u valuti CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je propisano na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost takvih odredaba koja bi nastupila zbog toga što bi banke bez prethodnog dogovaranja sa korisnicima kredita same i nepošteno mijenjale prvobitno ugovorene kamatne stope. Dodatkom Ugovora (konverzijom) nije riješeno pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije. (stav je Županijskog suda Rijeci u odluci posl.br. GŽ-3948/2020 od 08.11.2023.)

20. Sustav zaštite koji provodi direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14 Sanchez Morchillo i Abril Garcia od 17.7.2014.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo.

21. Sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, stoga proizlazi kako su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive. Nadalje, sukladno čl. 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. O odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru stoga se niti ne može pojedinačno pregovarati. Čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača, kao što je ranije navedeno, propisano je što mora sadržavati ugovor o potrošačkom zajmu. Prema članku 26. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, ako su kamate ugovorene, ali nije određena njihova stopa, između osoba od kojih barem jedna nije trgovac, vrijedi kamatna stopa u visini četvrtine stope zakonskih zateznih kamata, a između trgovaca polovina stope zakonskih zateznih kamata određene sukladno stavku 1. ovoga članka. Prema članku 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavila trećoj osobi da je odredi, a ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

22. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom i rizikom, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora. Navedena odredba ugovora, koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer u takvoj situaciji vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, dok se pravilnost promjene ne može ni provjeriti, jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

23. Osim toga, tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito učinio nije, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute utječe na povećanje glavnice duga, pripadajućih kamata, pa tako i na povećanje mjesečnih anuiteta. Takva jednostrana ugovorna odredba je nerazumljiva i protivna načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci, kao i cijena (kamata također predstavlja cijenu).

24. Nadalje st. 4. čl. 81 ZZP određeno je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, da je dužan to dokazati.

25. Kako iz stanja spisa proistječe da tuženik provedenim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornim ugovornim odredbama čl. 2., 7. i 8. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, stoga je nedvojbeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj navedene odredbe, stoga je po shvaćanju ovoga suda sporna ugovorna odredba zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te je zbog toga ova odredba ništetna, u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03 10. Neutemeljeni su navodi tuženika da je sklapanjem konverzije za potrošače pa tako i za tužitelja otpao pravni interes za postavljanje bilo deklaratornog bilo kondemnatornog zahtjeva vezano za obeštećenje po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu koji je konvertiran. Naime, sklapanjem Dodatka Ugovora nisu otklonjene posljedice eventualne ništetnosti spornih ugovornih odredaba koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, a to stoga jer je predmetni Dodatak Ugovora samo izjednačio položaj tužitelja kao korisnika kredita u valuti CHF s položajem u kojem bi bio da je ugovorio kredit u valuti euro, pri čemu niti odredbama ZID ZPK na temelju kojih je zaključen Dodatak Ugovora nije regulirana pravna sudbina onih odredaba kojima se u ugovorima o kreditima koji su izraženi u valuti CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je propisano na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost takvih odredaba koja bi nastupila zbog toga što bi banke bez prethodnog dogovaranja sa korisnicima kredita same i nepošteno mijenjale prvobitno ugovorene kamatne stope. Dodatkom Ugovora (konverzijom) nije riješeno pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije. (stav je Županijskog suda Rijeci u odluci posl.br. GŽ-3948/2020 od 08.11.2023.).

26. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva provedeno je vještačenje po sudskom vještaku Tomislavu Borkoviću.

26.1. Iz Nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je ukupan iznos više plaćenih anuiteta uzimajući u obzir tečaj na dan dospijeca svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj u vrijeme isplate - korištenja po ugovoru o kreditu (31.08.2006. 1 CHF = 4,640955 kn) utvrđen u iznosu od 4.321,83 eura pojedinačno iskazanih u Tablici 2 nalaza.

Vještak je nadalje utvrdio da je ukupan iznos preplate na dan 30.09.2015. godine izračunom konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kredit denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br, 102/2015) od 2.648,52 EUR, koji iznos se Dodatkom ugovora tuženik obvezao isplatiti tužitelju u roku 60 dana od dana prihvata konverzije.

Iz nalaza vještaka proizlazi da ovim vještačenjem nije utvrđena razlika neotplaćene glavnice na dan 30.09.2015. koja nije priznata u konverziji.

Nadalje vještak navodi da iznos koji tužitelj potražuje tužbom utvrđen ovim vještačenjem, iskazan u Tablicama 1 i 2 ovog nalaza, nije uzet u obzir prilikom konverzije kredita iz CHF u EUR.

Iz nalaza vještaka također proizlazi da je ukupan iznos zakonske zatezne kamate obračunat na više plaćene iznose po osnovu tečajnih razlika od datuma dospijanja svake pojedine preplate do 30.09.2015. utvrđen u ukupnom iznosu od 1.387,60 EUR. Uzimajući u obzir više plaćene anuitete nastale uslijed promjena tečaja od početka otplate kredita do dana izvršene konverzije, tužitelj konverzijom kredita nije obeštećen u potpunosti.

Vještak je utvrdio da nakon što uzme u obzir više plaćene anuitete nastale uslijed promjene tečaja od početka otplate kredita do dana izvršene konverzije, tužitelj konverzijom kredita nije u potpunosti obeštećen, pa je prema tome utvrdio da ukupna preplata iznosi 4.321,83 eura, da zatezne kamate do 30. rujna 2015.

1.387,60 eura, što čini ukupan iznos preplate sa zakonskim zateznim kamatama u iznosu od 5.709,43 eura, a kada se navedeni iznos ukupne preplate umanjuje za iznos preplate iz konverzije iz nalaza proistječe da je tuženik dužan tužitelju isplatiti dodatni iznos od 3.060,91 euro sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana izvršene konverzije do isplate.

27. Nalaz i mišljenje vještaka sud je prihvatio u cijelosti kao objektivan, argumentiran i izrađenim u skladu s pravilima struke. Tužitelj je tužbeni zahtjev za isplatu u cijelosti precizirao u skladu s nalazom i mišljenjem vještaka.

28. Naime provedenim vještačenjem utvrđeno je da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. 3. 2019., u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt) koja daje odgovor na pitanja o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bile

proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je u odluci Vrhovnog suda Rev 18/2018 od 26. 5. 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen. Slijedom navedenog sud je utvrdio da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, a preko ugovorene kamatne stope od 4,35 %, kao i da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula CHF.

29. Za donošenje odluke o zahtjevu za plaćanje novčane svote na ime restitucije relevantno je, je li tužiteljevo pravo na restituciju prestalo stupanjem na snagu ZIDZPK/15 i sklapanjem Aneksa ugovora i treba li svotu dobivenu u konverziji odbiti od tužiteljčine preplate. Ovdje valja navesti da ništetni ugovor ne postaje valjan kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. ZOO), da je obnova bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna (članak 148. stavak 1. ZOO) te da je ništetna nagodba o pravnom poslu i kada su ugovaratelji znali za ništetnost i htjeli je nagodbom otkloniti (članak 157. stavak 2. ZOO).

30. Ništetne odredbe ugovora o kreditu, dakle nisu mogle biti konvalidirane, obnovljene, a niti se o njima moglo nagoditi.

31. Cilj ZIDZPK/15 je bio da se položaj korisnika kredita s valutnom klauzulom vezanom za tečaj CHF, kao potrošača, izjednači sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR.

32. Međutim, niti jednom odredbom ZIDZPK/15, ali ni Aneksom ugovora koji je sklopljen na osnovi ZIDZPK/15 i u skladu s člankom 19.c ZIDZPK/15 nije regulirano pitanje rješavanja preplate u primjeni ništetnih ugovornih odredbi kredita, tj. nije riješeno pitanje posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, onih o promjenjivoj kamatnoj stopi ni o valutnoj klauzuli. Ovdje valja navesti da pitanje rješavanja posljedica nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije ni moglo biti rješavano dodatkom ugovora ni ZIDZPK/15 jer u tom trenutku nije bilo ni utvrđeno da su i te odredbe ništetne. Dakle, zakonodavac nije imao u vidu tu okolnost kod donošenja zakona a niti su potrošači mogli uzeti u obzir i tu činjenicu kod sklapanja Dodatka ugovora.

33. Ako sud nađe da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ništetna tužitelj i dalje ima pravo na restituciju, ono nije prestalo sklapanjem Aneksa ugovoru jer to nije ugovoreno, niti iz ZIDZPK/15 proizlazi da bi joj to pravo prestalo. Pravo na restituciju proizlazi iz odredbi članaka 323. stavak 1, 324. i 1111. ZOO. Ovdje valja navesti da je Europski sud u predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 definirao pravila koja vrijede o djelotvornoj zaštiti od nepoštenih (ništetnih) ugovornih odredbi pa je tako utvrdio da u slučaju utvrđenja odredbe nepoštenom učinci djeluju od sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena odredba nije bila ugovorena tako da ne može imati

učinak na potrošača a sudsko utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije za potrošače kao da nije bilo navedene odredbe, da potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju i da ima pravo na punu restituciju svih neosnovano plaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora.

34. Iako Aneks ne sadrži odredbe koje bi regulirale pravo na restituciju valja skrenuti pozornost da se dvojbene ili nerazumljive odredbe tumače u skladu koji je povoljniji za potrošača (članka 86. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, 46/07 i 79/07 – u tekstu: ZZP/03), članka 101. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14 – u tekstu: ZZP/07 i članka 54. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 41/14, 110/15, 14/19 i 19/22 – u tekstu: ZZP/14. Dakle, kada bi odredbe Aneksa ugovora i bile dvojbene, a one to nisu, trebale bi se tumačiti na način koji je povoljniji za potrošača, dakle, na način da potrošač ima pravo na restituciju.

35. Tužiteljevo pravo na restituciju moglo je prestati odricanjem, ali nije ni na taj način prestalo.

36. Sud EU je u odluci u predmetu C-452/18 od 9. srpnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje po kojemu ugovorna odredba koji su sklopili potrošač, s jedne strane, i prodavatelj robe ili pružatelj usluge, s druge strane, koja se može utvrditi nepoštenom u sudskom postupku može valjano obnoviti i potrošač se nakon sklapanja sporazuma, kojim se zamjenjuje ništetna ugovorna odredba novom odredbom, može odreći zaštite (prava na restituciju) koju mu pruža Direktiva 93/13, pod uvjetom da je dao slobodan i informiran pristanak na to odricanje i da je znao čega se takvim pristankom odriče, te da je bio upoznat sa iznosom koji bi mu pripao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

37. Za primijetiti je i to da je Europski sud za ljudska prava u predmetu Žulić protiv Republike Hrvatske između ostalog naveo " da banka potpisivanjem aneksa (dodatka ugovora o kreditu) nije udovoljila tužbenom zahtjevu", a tužitelj je u tom postupku tražio određenu novčanu svotu zbog preplate temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, pa se može opravdano zaključiti da Europski sud za ljudska prava smatra da sklapanjem ugovora o konverziji nije udovoljeno zahtjevu temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

38. Sklapanjem aneksa ugovora kojim je izvršena konverzija kredita prema odredba ZID ZKP/15 tužiteljica nije izgubila pravo potraživati preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu, pa s obzirom na izvršenu konverziju ima pravo na eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora i svote koju je dobila u konverziji.

38.1. Naime, tužitelju konverzijom predmetnog stambenog kredita iz onog s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u Euro obeštećenje u dijelu promjenjive kamatne stope nije provedeno jer tek nakon konverzije tužitelj je doveden u ravnopravni položaj s tuženikom što prije nije bilo slučaj, te je prema ocjeni ovoga suda tuženik u obvezi platiti tužitelju, do konverzije preplaćene iznose na ime ništetnih odredbi temeljenog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi sukladno presuđenjima iz kolektivnog spora, kao da konverzije po tom pravnom pitanju nije ni

bilo i to obeštećenje treba biti do konverzije istovjetno onom kakvu su ostvarili pravomoćnim presudama potrošači koji svoje kredite nisu konvertirali.

39. Sukladno čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se u narav onoga što je vraćeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što druge ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome su ugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetnih ugovornih odredbi, ostvario korist u vidu plaćanja veće naknade za kredit, odnosno veće kamate, nego što bi ostvario da je ostala na snazi kamatna stopa koja je bila na snazi u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.

40. U konkretnom slučaju, obzirom da su ništetne odredbe predmetnog ugovora o namjenskom kreditu u dijelu kojim je ugovorena valuta u CHF odnosno kojim je vezana glavnica za valutu CHF, tuženik je u smislu čl. 1111. st. 1. ZOO-a. dužan tužitelju vratiti iznose koje je primio na temelju takvih ništetnih ugovornih odredbi. Glede jednostrane promjene kamatnih stopa valja reći da je time tuženik mijenjao dužni iznos mjesečnih anuiteta tužitelja, a odredbe ugovora kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa utvrđene su ništetnim, te je za tužitelja jedina kamatna stopa s kojom je on bio upoznat ta koja je bila razumljiva i određena, ona kamata stoga koja je primjenjivana u vrijeme sklapanja ugovora, a koja je iznosila 4,90% godišnje, slijedom čega je tuženik stekao bez osnove iznose koje je tužitelj platio u anuitetima preko iznosa kamatne stope od 4,90% godišnje kao i zbog promjene tečaja CHF od onog na dan isplate kredita.

40.1. Sukladno čl. 1115. ZOO-a, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi, isplatiti kamate i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjev. Tako tuženik treba vratiti tužitelju iznose koje je utvrdio stalni sudski vještak u svom nalazu i mišljenju, zajedno sa zateznom kamatom do dana uplate svakog pojedinog iznosa pa do konačne isplate. Visina stope zatezne kamate određena je Zakonom o kamata, Uredbom i visini stope zatezne kamate i čl. 29. ZOO.

40.2. Imajući u vidu sve naprijed izneseno sud je našao da su odredbe Ugovora o kreditu zaključenim između stranka na način na koji su koncipirane suprotno načelu savjesnosti poštenja i uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, predstavljaju nepoštene ugovorne obveze, te su ništetne u smislu odredbe čl. 322. st. 2. ZOO-a, jer su protivne prisilnim propisima i moralu društva, slijedom čega je u smislu čl. 323. st. 1. istoga Zakona, tuženik dužan tužitelju vratiti sve ono što je primio na temelju ništetnih ugovornih odredbi.

41. Slijedom navedenog sud je ocijenio tužbeni zahtjev djelomično osnovanim te je donio odluku kao u točki I izreke.

42. Obzirom na prethodno izneseno stajalište glede djelomičnog povlačenja tužbe bez pristanka tuženika, donoseći odluku prema prvotno postavljenom tužbenom

zahtjevu sud je odbio tužitelja s djelom tužbenog zahtjeva za isplatom daljnjeg iznosa od 1.522,59 eura kao u točki II izreke.

42. Odluka o troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i čl. 155. ZPP-a, s obzirom da je tužitelj prvotno potraživao iznos 4.583,25 eura, a dosuđen mu je iznos 3.060,91 euro. Visina parničnog troška određena je sukladno vrijednosti predmeta spora konačno postavljenog tužbenog zahtjeva u iznosu od 3.060,91 eura, te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, dalje: Tarifa). Sud je priznao tužitelju kao potrebne za vođenje postupka zatražene troškove koji se odnose na troškove zastupanja po punomoćniku i to za sastav tužbe (Tbr. 7. t. 1. Tarife) 100 bodova, za zastupanje na ročištima 20.3.2025. i 5.11.2025. po 100 bodova, za sastav obrazloženog podneska od 22.9.2025. 100 bodova te za pristup na ročište za objavljivanje presude 50 bodova, odnosno ukupno 450 bodova ili 900,00 eura što uvećano za PDV od 25% čini iznos od 1.125,00 eura. U odnosu na pravnu osnovu tužitelj je uspio sa 100% dok je u odnosu na visinu tužbenog zahtjeva uspio sa 67%. Dakle, ukupan uspjeh tužitelja u postupku iznosi 83,50% ($100+67=167/2=83,50$) dok uspjeh tuženika iznosi 16,50%. Stoga je tužitelju sud priznao ukupan trošak za zastupanje po punomoćniku u iznosu 939,37 eura. Tužitelju je sud nadalje priznao troškove financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u ukupnom iznosu od 400,00 eura jer su oni bili potrebni bez obzira na uspjeh u parnici.

42.1. Temeljem izrečenog tužitelju je dosuđen ukupan trošak parničnog postupka u iznosu od 1.339,37 eura te je donesena odluka kao u točki III izreke.

U Vinkovcima, 27. svibnja 2026.

Sudac:
Marija Pavlović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalbu u roku od 15 dana od dana prijema ovjerenog prijepisa iste.

Žalba se podnosi ovome sudu u tri primjerka, a o njoj u drugom stupnju odlučuje Županijski sud.

OBAVIJEST;

1. Odvjetnik Ivan Kalauz, Vinkovci – punomoćnik tužitelja
2. Odvjetničko društvo Leko i partneri, Zagreb - punomoćnik tuženika

Broj zapisa: **9-30888-3311a**

Kontrolni broj: **0afc5-3e517-33c4f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.